

HEIDELBERGIN KATEKISMUS

1. Sunnuntai

1. Mikä on sinun ainoa lohtu elämässä ja kuolemassa?

e, että minä, ruumiineni ja sieluni, niin elämässä kuin kuolemassa, en ole itseni oma¹, vaan kuulun minun uskolliselle Vapahtajalleni Jeesukselle Kristukselle², joka omalla kalliilla verellään³ on täysin sovittanut kaikki syntini⁴ ja vapauttanut minut kaikesta Paholaisen vallasta⁵ ja niin säilyttää minut⁶, ettei hiuskarvakaan voi pudota päästäni ilman taivaallisen Isäni tahtoa.⁷ Kyllä, kaiken täytyy yhdessä vaikuttaa pelastukseni hyväksi.⁸ Siksi Hän myös Pyhän Henkensä kautta vaikuuttaa minua iankaikkisesta elämästä⁹ ja tekee minut vilpittömästi alttiiksi ja valmiiksi elämään tästedes Hänelle.¹⁰

¹ Room. 14:7–9; 1. Kor. 6:19–20 | ² 1. Kor. 3:23 | ³ Tiit. 2:14;

1. Piet. 1:18–19 | ⁴ 1. Joh. 1:7; 2:2 | ⁵ Joh. 8:34–36; Hepr. 2:14–15;

1. Joh. 3:8 | ⁶ Joh. 6:39–40; 10:27–30; 2. Tess. 3:3; 1. Piet. 1:5

⁷ Matt. 10:29–31 Luuk. 21:16–18 | ⁸ Room. 8:28 | ⁹ Room. 8:15–16;

2. Kor. 1:21–22; 5:5; Ef. 1:13–14 | ¹⁰ Room. 8:1

2. Kuinka monta asiaa sinun on tarpeen tietää, jotta nauttien tästä lohdusta voisit elää ja kuolla onnellisena?

Kolme asiaa. Ensiksi, kuinka suuret ovat minun syntini ja kurjuuteni.¹ Toiseksi, kuinka voin vapautua kaikista synneistäni ja kurjuudestani.² Kolmanneksi, kuinka osoitan kiitollisuuteni Jumalalle tällaisesta vapautuksesta.³

¹ Room. 3:9–10; 1. Joh. 1:10 | ² Joh. 17:3; Apt. 4:12; 10:43 | ³ Matt. 5:16; Room. 6:13; Ef. 5:8–10; 1. Piet. 2:9–10

ENSIMMÄINEN OSA

Ihmisen kurjuudesta

2. Sunnuntai

3. Mistä tiedät kurjuutesi?

Jumalan laista.

Room. 3:20

4. Mitä Jumalan laki vaatii meiltä?

Kristus opettaa meille sen lyhyesti Matteuksen evankeliumin luvussa 22 jakeissa 37–40: *”Rakasta HERRAA, sinun Jumalaasi, kaikesta sydäimestäsi ja kaikesta sielustasi ja kaikesta mielestäsi.*¹ *Tämä on suurin ja ensimmäinen käsky. Toinen, tämän vertainen, on: ’Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.’ Näissä kahdessa käskyssä riippuu kaikki laki ja profeetat.”*²

¹ 5. Moos. 6:5 | ² 3. Moos. 19:18

5. Pystytkö sinä pitämään kaikki nämä asiat täydellisesti?

En¹, sillä olen luonnostani taipuvainen vihaamaan Jumalaa ja lähimmäistäni.²

¹ Room. 3:10, 23; 1. Joh. 1:8–10 | ² 1. Moos. 6:5; 8:21; Jer. 17:9; Room. 7:23; 8:7; Ef. 2:3; Tiit. 3:3

3. Sunnuntai

6. Loiko Jumala ihmisen pahaksi ja kieroutuneeksi?

Ei, vaan Jumala loi ihmisen hyväksi¹ ja Hänen omaksi kuvakseen², todelliseen vanhurskauteen ja pyhyyteen³, jotta ihminen tuntisi oikein Jumalansa ja Luojansa⁴, rakastaisi Häntä koko sydämeästään ja eläisi Hänen kanssaan iankaikkisessa onnellisuudessa ylistääkseen ja palvoakseen Häntä.⁵

¹ 1. Moos. 1:31 | ² 1. Moos 1:26–27 | ³ Ef. 4:24 | ⁴ Kol. 3:10 | ⁵ Ps. 8

7. Mistä tämä ihmisluonnon turmeltuneisuus sitten on lähtöisin?

Ensimmäisten vanhempiemme, Aadamin ja Eevan, syntiinlankeemuksesta ja tottelemattomuudesta Paratiisissa¹, jonka kautta luontomme turmeltui niin², että kaikki me olemme synnissä synnytetty ja siitetty.³

¹ 1. Moos. 3 | ² Room. 5:12, 18–19 | ³ Ps. 51:5

8. Mutta olemmeko niin turmeltuneita, että olemme täysin kykenemättömiä tekemään mitään hyvää ja taipuvaisia kaikkeen pahuuteen?

Kyllä¹, ellei Jumalan Henki uudestisyntyä meitä.²

¹ 1. Moos. 6:5; 8:21; Job 14:4; Jes. 53:6 | ² Joh. 3:3–5

4. Sunnuntai

9. Eikö Jumala sitten tee vääryyttä ihmistä kohtaan vaatiessaan laissaan ihmiseltä sellaista, mihin hän ei kykene?

Ei, sillä Jumala loi ihmisen niin, että hän kykenee täyttämään lain¹, mutta ihminen on Paholaisen yllyttämänä² ja omasta tahallisuudesta tottelemattomuudestaan³ riistänyt itseltään ja kaikilta jälkeläisiltään tämän kyvyn.⁴

¹ 1. Moos. 1:31; Ef. 4:24 | ² 1. Moos. 3:13; Joh. 8:44; 1. Tim. 2:13, 14

³ 1. Moos. 3:6 | ⁴ Room. 5:12, 18–19

10. Salliiko Jumala tällaisen tottelemattomuuden ja luopumuksen jäädä rankaisematta?

Ei missään nimessä, vaan Hän on äärimmäisen tyytymätön meidän synnynnäisiin ja itsetehtyihin synteihimme ja rankaisee niitä Hänen oikeudenmukaisessa tuomiossaan ajassa ja ikuisuudessa¹, niin kuin Hän on julistanut:² *“Kirottu olkoon jokainen, joka ei pysy kaikessa, mikä on kirjoitettuna lain kirjassa, niin että hän sen tekee.”*³

¹ 2. Moos. 34:6–7; Ps. 5:4–6; 7:10; Naah. 1:2; Room. 1:18; 5:12;

Ef. 5:6; Hepr. 9:27 | ² 5. Moos. 27:26; ³ Gal. 3:10

11. Mutta eikö Jumala ole myös armollinen?

Tietenkin Jumala on armollinen¹, mutta Hän on myös oikeudenmukainen.² Siksi Hänen oikeudenmukaisuutensa vaatii, että synti, joka on tehty Jumalan korkeinta majesteettia vastaan, rangaistaan myös korkeimmalla, nimittäin iankaikkisella ruumiin ja sielun rangaistuksella.

¹ 2. Moos. 20:6; 34:6–7; Ps. 103:8–9 | ² 2. Moos. 20:5; 34:7; 5. Moos. 7:9–11;

Ps. 5:4–6; 2. Kor. 6:14–16; Hepr. 10:30–31 | ³ Matt. 25:45–46

TOINEN OSA

Ihmisen vapautuksesta

5. Sunnuntai

12. Koska siis Jumalan vanhurskaan tuomion mukaan ansaitsemme ajallisen ja iankaikkisen rangaistuksen, miten voimme paeta tuota rangaistusta ja tulla jälleen vastaanotetuiksi Hänen suosioonsa?

Jumala tahtoo, että Hänen oikeudenmukaisuutensa tulee tyydytetyksi¹ ja siksi meidän, tai jonkun toisen on tehtävä siitä täysi hyvitys.²

¹ 2. Moos. 20:5; 23:7; Room. 2:1–11 | ² Jes. 53:11; Room. 8:3–4

13. Voimmeko me itse tehdä tätä hyvitystä?

Emme todellakaan, vaan päinvastoin kasvatamme velkaamme päivittäin.

Job 9:2–3; 15:15–16; Ps. 130:3; Matt. 6:12; Room. 2:4–5

14. Voiko mikään pelkkä luotu tehdä hyvitystä puolestamme?

Ei, sillä ensinnäkään Jumala ei rankaise mitään toista luotua ihmisen tekemästä synnistä¹ ja lisäksi pelkkä luotu ei voi kantaa Jumalan ikuisen vihan taakkaa syntiä vastaan ja vapauttaa toisia siitä.²

¹ Hes. 18:4, 20; Hepr. 2:14–18 | ² Ps. 130:3; Naah. 1:6

15. Minkälaista välittäjää ja vapauttajaa meidän on sitten etsittävä?

Sellaista, joka on tosi¹ ja täydellinen ihminen² ja kuitenkin kaikkia olentoja voimakkaampi. Eli sitä, joka on myös itse Jumala.³

¹ 1. Kor. 15:21–22; 25–26; Hepr. 2:17 | ² Jes. 53:9; 2. Kor. 5:21; Hepr. 7:26

³ Jes. 7:14; 9:6; Jer. 23:6; 33:16; Joh. 1:1; Room. 8:3–4

6. Sunnuntai

16. Miksi Hänen täytyy olla tosi ja vanhurskas ihminen?

Koska Jumalan oikeudenmukaisuus vaatii, että sama ihmisluonto, joka lankesi syntiin, myös tekee sovituksen synnistä¹, mutta se, joka on itse syntinen, ei voi tehdä sovitusta toisten puolesta.²

¹ Room. 5:12, 15; 1. Kor. 15:21; Hepr. 2:14–16

² Jes. 53:3–5; Hepr. 7:26–27; 1. Piet. 3:18

17. Miksi Hänen on oltava myös tosi Jumala?

Jotta Hän voisi jumaluutensa voimalla kantaa ihmisluonnossaan¹ Jumalan vihan taakan² ja näin hankkia ja palauttaa meille vanhurskauden ja elämän.³

¹ Jes. 9:5 | ² 5. Moos. 4:24; Naah. 1:6; Ps. 130:3; Jes. 53:8

³ Jes. 53:5, 11; Joh. 3:16; 2. Kor. 5:21; 1. Joh. 1:2

18. Mutta kuka sitten on tuo välittäjä, joka on yhdessä persoonassa sekä tosi Jumala että tosi ja vanhurskas ihminen?

Meidän Herramme Jeesus Kristus, jonka *”Jumala on antanut meille viisaudeksi, vanhurskaudeksi, pyhitykseksi ja lunastukseksi.”*

Matt. 1:21–23; Luuk. 2:11; 1. Tim. 2:5; 3:16

19. Mistä sinä tämän tiedät?

Pyhästä evankeliumista, jonka itse Jumala ilmaisi ensin Paratiisissa¹ ja julisti myöhemmin pyhien patriarkkojen² ja profeettojen kautta³, jota uhrin ja muut lain seremoniat enteilivät⁴, ja jonka Hän viimein täytti rakkaan Poikansa kautta.⁵

¹ 1. Moos. 3:15 | ² 1. Moos. 12:3; 22:18; 49:10 | ³ Jes. 53; Jer. 23:5–6;

Miik. 7:18–20; Apt. 10:43; Hepr. 1:1 | ⁴ 3. Moos. 1:7; Joh. 5:46;

Hepr. 10:1–10 | ⁵ Room. 10:4; Gal. 4:4–5; Kol. 2:17

7. Sunnuntai

20. Ovatko kaikki ihmiset sitten pelastettuja Kristuksen kautta, jos he ovat Aadamissa kadotettuja?

Ei, vaan ainoastaan ne, jotka todellisen uskon kautta on istutettu Häneen ja saavat kaikki Hänen ansionsa.

Ps. 2:12; Matt. 7:14; Joh. 1:12–13; 3:16, 18, 36; Room. 11:16–21;

1. Kor. 15:22; Hepr. 4:2–3; 10:39

21. Mitä on todellinen usko?

Todellinen usko ei ole vain varmaa tietoa, jonka mukaan pidän totena kaikkea sitä, mitä Jumala on ilmoittanut meille Sannassaan.¹ Se on myös sydämen luottamus², jonka Pyhä Henki

vaikuttaa evankeliumin kautta, että paitsi muille, myös minulle³ Jumala antaa yksin Kristuksen ansioiden tähden ilmaiseksi ja puhtaasta armosta synninpäästön sekä iankaikkisen vanhurskauden ja pelastuksen.⁴

¹ Joh. 17:3, 17; Hepr. 11:1–3; Jaak. 2:19 | ² Room. 4:18–21; 5:1; 10:10; Hepr. 4:16 | ³ Gal. 2:20 | ⁴ Room. 1:17; Hepr. 10:10; Room. 3:20–26; Gal. 2:16; Ef. 2:8–10; Apt. 16:14; Room. 1:16; 10:17; 1. Kor. 1:21

22. Mitä kristityn on sitten uskottava?

Kaikki se, mikä meille on luvattu evankeliumissa ja jonka meidän katolisen ja kiistattoman kristillisen uskon opinkohdat lyhyesti meille opettavat.

Matt. 28:19; Joh. 20:30–31

23. Mitä nämä opinkohdat ovat?

- I. Minä uskon Jumalaan, Isään, Kaikkivaltiaaseen, taivaan ja maan Luojaan;
- II. Ja Jeesukseen Kristukseen, Jumalan ainoaan Poikaan, meidän Herraamme;
- III. Joka sikisi Pyhästä Hengestä, syntyi neitsyt Mariasta;
- IV. Kärsi Pontius Pilatuksen aikana, ristiinnaulittiin, kuoli ja haudattiin, astui alas tuonelaan;
- V. Nousi kolmantena päivänä kuolleista;
- VI. Astui ylös taivasiin, istuu Jumalan, Isän, Kaikkivaltiaan, oikealla puolella;
- VII. Ja on sieltä tuleva tuomitsemaan eläviä ja kuolleita;
- VIII. Ja Pyhään Henkeen;
- IX. Pyhän yhteisen seurakunnan, pyhän yhteyden;
- X. Syntien anteeksiantamisen;
- XI. Ruumiin ylösnousemisen;
- XII. Ja iankaikkisen elämän. Aamen

8. Sunnuntai

24. Miten nämä opinkohdat on jaettu?

Ne on jaettu kolmeen osaan; ensimmäinen koskee Isä Jumalaa ja meidän luomistamme, toinen Poika Jumalaa ja meidän lunastustamme ja kolmas Pyhää Henkeä ja meidän pyhitystämme.

1. Piet. 1:2

25. Koska on vain yksi jumalallinen olemus,¹ miksi puhut kolmesta persoonasta: Isästä, Pojasta ja Pyhästä Hengestä?

Koska Jumala on niin itsensä ilmoittanut Sanassaan², että nämä kolme erillistä persoonaa ovat se yksi, tosi ja ikuinen Jumala.

¹ 5. Moos. 6:4; Jes. 44:6; 45:5; 1. Kor. 8:4–6 | ² 1. Moos. 1:2–3; Jes. 61:1; 63:8–10; Matt. 3:16–17; 28:18–19; Luuk. 4:18; Joh. 14:26; 15:26;

2. Kor. 13:14; Gal. 4:6; Tiit. 3:5–6

ISÄSTÄ JUMALASTA

9. Sunnuntai

26. Mihin sinä uskot, kun sanot: ”Minä uskon Jumalaan, Isään, Kaikkivaltiaaseen, taivaan ja maan Luojaan?”

Siihen, että meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen ikuisen Isä, joka tyhjästä loi taivaan ja maan kaikkineen mitä niissä on¹ ylläpitäen ja halliten niitä ikuisella neuvollaan ja kaitselmuksellaan², on Kristuksen, Hänen Poikansa tähden minun Jumalani ja minun Isäni³, johon luotan niin täydellisesti, että minulla ei ole epäilystäkään siitä, etteikö Hän antaisi minulle kaiken sielulle ja ruumiille välttämättömän.⁴ Ja lisäksi uskon, että minkä ikinä pahan Hän antaa osakseni tässä kyynelten laaksossa, Hän tulee kääntämään minun parhaakseni⁶, sillä Hän kykenee siihen ja tahtoo sen tehdä, koska Hän on kaikkivaltias Jumala ja uskollinen Isä.⁷

¹ 1. Moos. 1–2; 2. Moos. 20:11; Job 38 ja 39; Ps. 33:6; Jes. 44:24;

Apt. 4:24; 14:15 | ² Ps. 104:27–30; Matt. 6:30; 10:29; Ef. 1:11

³ Joh. 1:12–13; | Room. 8:15–16; Gal. 4:4–7; Ef. 1:5 | ⁴ Ps. 55:22;

Matt. 6:25–26; Luuk. 12:22–31 | ⁵ Room. 8:28 | ⁶ 1. Moos. 18:14;

Room. 8:31–39 | ⁷ Matt. 6:32–33; 7:9–11

10. Sunnuntai

27. Mitä tarkoitat Jumalan kaitselmuksella?

Jumalan kaikkivaltiasta ja kaikkialla läsnäolevaa voimaa¹, jolla Hän ikään kuin kädestä pitäen ylläpitää ja hallitsee taivasta, maata ja kaikkia luotuja² niin, että yrtit ja ruoho, sade ja kuivuus, hedelmälliset ja hedelmättömät vuodet, ruoka ja juoma, terveys ja sairaus, rikkaus ja köyhyys³, kyllä, aivan kaikki asiat tulevat, ei sattumalta⁴, vaan Hänen isällisestä kädestään.⁵

¹ Jer. 23:23–24; Apt. 17:24–28 | ² Hepr. 1:3 | ³ Jer. 5:24; Apt. 14:15–17;

Joh. 9:3; Sananl. 22:2 | ⁴ Sananl. 16:33 | ⁵ Matt. 10:29

28. Minkä avun saamme Jumalan luomisesta ja kaitselmuksesta?

Sen, että voimme olla kärsivällisiä vastoinkäymisissä¹, kiitollisia runsaudessa² ja voimme lujasti luottaa uskolliseen Jumalaamme ja Isäämme siinä mitä on tuleva, koska mikään luotu ei voi erottaa meitä Hänen rakkaudestaan³, sillä kaikki luodut ovat niin Hänen kädessään, etteivät ne ilman Hänen tahtoaan voi edes liikkua.⁴

¹ Job 1:21–22; Ps. 39:10; Jaak. 1:3; Room. 5:3

² 5. Moos. 8:10; Fil. 4:12; 1. Tess. 5:18 | ³ Ps. 55:22; Room. 5:3–5; 8:38–39 | ⁴ Job 1:12; 2:6; Sananl. 21:1; Apt. 17:24–28

JUMALAN POJASTA

11. Sunnuntai

29. Miksi Jumalan Poikaa kutsutaan Jeesukseksi eli Vapahtajaksi?

Koska Hän pelastaa meidät synneistämme¹ ja koska pelastusta ei tule etsiä eikä löytää mistään muualta.²

¹ Matt. 1:21; Hepr. 7:25 | ² Jes. 43:11; Joh. 15:4–5; Apt. 4:11–12; 1. Tim. 2:5

30. Uskovatko hekin ainoaan Vapahtajaan, Jeesukseen, jotka etsivät pelastustaan ja hyvinvointiaan ”pyhistä”, itsestään tai jostain muualta?

Eivät usko. Vaikka he kerskailevatkin Hänestä sanoillaan, teoillaan he kuitenkin kieltävät ainoan Pelastajan, Jeesuksen.¹ Onhan toisen näistä kahdesta asiasta oltava totta: joko Jeesus ei ole täydellinen Pelastaja tai niiden, jotka todellisella uskolla ottavat tämän Pelastajan vastaan, täytyy löytää Hänestä kaikki pelastukselleen tarpeellinen.²

¹ 1. Kor. 1:12–13, 30–31; Gal. 5:4

² Jes. 9:7; Joh. 1:16; Kol. 1:19–20; 2:10; 1. Joh. 1:7

12. Sunnuntai

31. Miksi Häntä kutsutaan nimellä ”Kristus”, eli Voideltu?

Koska Hänet on Isä Jumala asettanut ja Pyhä Henki voidellut¹ olemaan Pääprofeettamme, Opettajamme², Ylimmäinen Pappimme⁴ ja ikuinen Kuninkaamme.⁷ Hän on paljastanut meille täysin Jumalan salaisen päätöksen ja tahdon lunastuksettamme³ ja yhdellä ainoalla ruumiinsa uhrilla lunastanut meidät⁵ ja elää aina rukoillakseen puolestamme Isän luona.⁶ Hän myös hallitsee meitä Sanansa ja Henkensä kautta puolustaen ja varjellen meitä siinä pelastuksen ilossa, jonka Hän on meille voittanut.⁸

¹ Ps. 45:7; Hepr. 1:9; Jes. 61:1; Luuk. 4:18; Luuk. 3:21–22

² 5. Moos. 18:15; Apt. 3:22 | ³ Joh. 1:18; 15:15 | ⁴ Ps. 110:4; Hepr. 7:21

⁵ Hepr. 9:12; 10:11–14 | ⁶ Room. 5:9–10; Room. 8:34; Hepr. 7:25; 9:24;

1. Joh. 2:1 | ⁷ Sak. 9:9; Matt. 21:5; Luuk. 1:33 | ⁸ Ps. 2:6; Matt. 28:18–20;

Joh. 10:28; Ilm. 12:10–11

32. Mutta miksi sinua kutsutaan kristityksi?

Koska olen uskon kautta Kristuksen jäsen¹ ja siten osallinen Hänen voitelustaan², jotta voisin myös tunnustaa Hänen nimensä³, antaa itseni kiittolisuuden elävänä uhrina Hänelle⁴ ja hyvän omantunnon turvin taistella syntiä ja Paholaista vastaan⁵ tässä elämässä sekä vastedes Kristuksen kanssa hallita kaikkia luotuja iankaikkisuudessa.⁶

¹ Apt. 11:26; 1. Kor. 12:12–27; 1. Joh. 2:27 | ² Joël 2:28; Apt. 2:17;

1. Joh. 2:27 | ³ Matt. 10:32; Mark. 8:38; Room. 10:9–10; Hepr. 13:15

⁴ Room. 12:1; 1. Piet. 2:5, 9; Ilm. 1:6 | ⁵ Gal. 5:16–17; Ef. 6:11;

1. Tim. 1:18–19 | ⁶ Matt. 25:34; 2. Tim. 2:12

13. Sunnuntai

33. Miksi Hän on Jumalan ainokainen Poika, jos mekin olemme Jumalan lapsia?

Koska vain Kristus on Jumalan iankaikkinen ja luonnollinen Poika¹, mutta me olemme Kristuksen tähden Jumalan lapsia adoption ja armon kautta.²

¹ Joh. 1:1–3, 14, 18; 3:16; Room. 8:32; Hepr. 1; 1. Joh. 4:9

² Joh. 1:12; Room. 8:14–17; Gal. 4:6; Ef. 1:5–6

34. Miksi kutsut Häntä meidän Herraksemme?

Koska Hän on ostanut ja vapauttanut meidät, sielun ja ruumiin, synnistä ja kaikesta Paholaisen vallasta, ei kullalla, eikä hopealla, vaan omalla kalliilla verellään olemaan Hänen omaisuuttaan.

1. Kor. 6:20; 7:23; 1. Tim. 2:5–6; 1. Piet. 1:18–19;

Kol. 1:13–14; Hepr. 2:14–15

14. Sunnuntai

35. Mitä nämä sanat tarkoittavat: ”Joka sikisi Pyhästä Hengestä, syntyi neitsyt Mariasta”?

Sitä, että Jumalan iankaikkinen Poika, joka on ja pysyy todellisena ja ikuisena Jumalana¹, otti Pyhän Hengen vaikutuksesta³ todellisen ihmisen luonnon neitsyt Marian² lihasta ja verestä, jotta Hän olisi myös todellinen Daavidin siemen⁴ ja kaikessa veljiensä kaltainen⁵, syntiä lukuun ottamatta.⁶

¹ Joh. 1:1; 10:30–36; Room. 1:3–4; 9:5; Kol. 1:15–17; 1. Joh. 5:20

² Joh. 1:14; Gal. 4:4; Hepr. 2:14 | ³ Matt. 1:18–23; Luuk. 1:35

⁴ 2. Sam. 7:12–16; Ps. 132:11; Matt. 1:1; Luuk. 1:32; Room. 1:3

⁵ Fil. 2:7; Hepr. 2:17 ⁶ Hepr. 4:15; 7:26–27

36. Minkä lahjan sinä saat Kristuksen pyhästä sikiämisestä ja syntymästä?

Sen, että Hän on meidän Välimiehemme¹ ja Hän viatto-muudellaan ja täydellisellä pyhyydellään peittää Jumalan edessä syntini, jossa minut on siitetty.²

¹ 1. Tim. 2:5–6; Hepr. 2:16–17; Hepr. 9:13–15

² Ps. 32:1; Ps. 51:7; Room. 8:3–4; 2. Kor. 5:21; Gal. 4:4–5; 1. Piet. 1:18–19

15. Sunnuntai

37. Mitä sinä ymmärrät sanalla ”kärsi”?

Sen, että koko sen ajan, jonka Hän eli maan päällä varsinkin elämänsä lopussa, Hän kantoi Jumalan vihan koko ihmisluvun syntejä kohtaan ruumissaan ja sielussaan¹, jotta Hän kärsimyk-sellään ainoana sovitusuhrina² lunastaisi ruumiimme ja sie-lumme iankaikkisesta kadotuksesta³ ja hankkisi meille Jumalan armon, vanhurskauden ja iankaikkisen elämän.⁴

¹ Jes. 53; 1. Tim. 2:6; 1. Pet. 2:24; 3:18 | ² Room. 3:25; 1. Kor. 5:7;

Ef. 5:2; Hepr. 10:14; 1. Joh. 2:2; 4:10 | ³ Room. 8:1–4; Gal. 3:13; Kol. 1:13; Hepr. 9:12; 1. Piet. 1:18–19 | ⁴ Joh. 3:16; Room. 3:24–26; 2. Kor. 5:21; Hepr. 9:15

38. Miksi Hän kärsi tuomari ”Pontius Pilatuksen aikana”?

Jotta Hänet tuomittaisiin syyttömänä maallisen tuomarin kautta¹ ja Hän näin vapauttaisi meidät Jumalan ankaralta tuo-miolta, joka oli langeta päällemme.²

¹ Luuk. 23:13–24; Joh. 19:4, 12–16; Apt. 4:27–28

² Ps. 69:4; Jes. 53:4–5; 2. Kor. 5:21; Gal. 3:13

39. Onko siinä jotain enemmän, kun Hänet ”ristiinnaulit-tiin” kuin siinä, jos Hän olisi kuollut toisenlaisen kuole-man?

On, koska siinä minua vakuutetaan, että Hän otti päälleen kirouksen, joka oli minun ylläni, koska ristinkuolema oli Juma-lan kiroama.

5. Moos. 21:23; Gal. 3:13–14

16. Sunnuntai

40. Miksi oli välttämätöntä, että Kristus ”kuoli”?

Koska Jumalan oikeudenmukaisuuden ja totuuden tähden¹ meidän syntiemme sovittaminen ei voinut tapahtua mitenkään muuten kuin Jumalan Pojan kuoleman kautta.²

¹ 1. Moos. 2:17 | ² Room. 8:3; Fil. 2:8; Hepr. 2:9, 14–15

41. Miksi Hänet ”haudattiin”?

Todistukseksi siitä, että Hän oli todella kuollut.

Jes. 53:9; Matt. 27:59–60; Joh. 19:38–42; Apt. 13:29; 1. Kor. 15:3–4

42. Jos Kristus kuoli meidän puolestamme, miksi meidänkin on kuoltava?

Meidän kuolemamme ei ole hyvitys synneistämme, vaan ai-noastaan synnille kuolemista ja portti iankaikkiseen elämään.

Joh. 5:24; Room. 7:24–25; Fil. 1:21–23; 1. Tess. 1:21–23; 5:9–10

43. Mitä muuta saamme osaksemme Kristuksen uhrista ja ristinkuolemasta?

Sitä, että Hänen voimallaan vanha ihmisemme on Hänen kanssaan ristiinnaulittu, kuollut ja haudattu¹, etteivät lihan tur-meltuneet taipumukset enää hallitsisi meissä², vaan uhraisimme itsemme Hänelle kiitosuhriksi.³

¹ Room. 6:6–8; Kol. 2:12 | ² Room. 6:12 | ³ Room. 12:1

44. Mitä varten lisätään: ”astui alas tuonelaan”?

Jotta suurimmissa kiusauksissani voisin olla varma ja loh-duttautua täysin sillä, että Herrani Jeesus Kristus on sanoinku-vaamattoman piinansa, tuskiensa, ja kauhujensa kautta¹, joihin Hän joutui kaikkien kärsimystensä aikana varsinkin ristillä, va-pauttanut minut helvetin ahdistuksesta ja piinasta.²

¹ Ps. 18:5–6; Ps. 22; 116:3; Matt. 26:36–46; 27:45–46; Hepr. 5:7–10 | ² Jes. 53

17. Sunnuntai

45. Mitä saamme osaksemme Kristuksen ”ylösousemisen” kautta?

Ensinnäkin sen, että Hän on ylösousemuksellaan voittanut kuoleman tehdäkseen meidät osallisiksi siitä vanhurskaudesta, jonka Hän on kuolemallaan meille ostanut.¹ Toiseksi sen, että meidät on Hänen voimansa kautta herätetty uuteen elämään.² Ja kolmanneksi sen, että Kristuksen ylösousemus on siunatun ylösousemuksemme varma vakuus.³

¹ Room. 4:25; 1. Kor. 15:15–20, 54–55; 1. Piet. 1:3–5, 21 | ² Room. 6:4–11; Ef. 2:4–6; Kol. 3:1–4 | ³ Room. 15:12–23; 1. Kor. 15:12–23; Fil. 3:20–21

18. Sunnuntai

46. Miten sinä ymmärrät nämä sanat: ”astui ylös taivaasiin”?

Siten, että Kristus otettiin opetuslastensa nähden maan päältä ylös taivaaseen¹ ja Hän pysyy siellä meidän hyväksemme², kunnes Hän palaa takaisin tuomitsemaan eläviä ja kuolleita.³

¹ Matt. 26:64; Mark. 16:19; Luuk. 24:50, 51; Apt. 1:9–11 | ² Room. 8:34; Ef. 4:10; Hepr. 4:14; 7:23–25; 9:11 | ³ Matt. 24:30; Apt. 1:11

47. Mutta eikö Kristus olekaan luonamme maailman loppuun asti, niin kuin Hän on luvannut?¹

Kristus on tosi ihminen ja tosi Jumala. Ihmisluonnossaan Hän ei ole nyt maan päällä², mutta Hänen jumaluutensa, majesteettinsa, armonsa ja Henkensä mukaan Hän ei hetkeäkään ole poissa meidän luotamme.³

¹ Matt. 28:20 | ² Matt. 26:11; Joh. 16:28; 17:11; Apt. 3:19–21; Hepr. 8:4
³ Matt. 28:18–20; Joh. 14:16–19; 16:13; Ef. 4:8

48. Mutta eivätkö nämä Kristuksen kaksi luontoa ole silloin erillään toisistaan, jos Hänen ihmisluontonsa ei ole siellä, missä Hänen jumaluutensakin on?

Eivät suinkaan. Koska jumaluus on rajaton ja kaikkialla läsnäoleva¹, siitä täytyy seurata jumaluuden ulottuvan Hänen ottamansa ihmisluonnon rajojen ulkopuolelle. Silti Hänen jumaluutensa on tässä ihmisluonnossa ja pysyy yhdistyneenä siihen.²

¹ Jer. 23:23–24; Apt. 7:48–49 | ² Matt. 28:6; Joh. 1:14; 3:13; 11:15; Kol. 2:9

49. Mitä me saamme osaksemme Kristuksen taivaaseenastumisesta?

Ensinnäkin sen, että Hän on meidän puolustajamme Isänsä luona taivaassa.¹ Toiseksi sen, että meidän oma lihamme on taivaassa varmana vakuutena siitä, että Hän, seurakunnan Pää, ottaa myös meidät, Hänen jäsenensä, ylös luoksensa.² Kolmanneksi sen, että Hän lähettää meille Henkensä vakuudeksi³, jonka voimalla me etsimme sitä, mikä on ylhäällä ja missä Kristus istuu Jumalan oikealla puolella, emmekä sitä, mikä on maan päällä.⁴

¹ Room. 8:34; 1. Joh. 2:1 | ² Joh. 14:2; 17:24; 20: 17; Ef. 2:4–6

³ Joh. 14:16; Apt. 2:33; 2. Kor. 1:21–22; 5:5 | ⁴ Kol. 3:1–4

19. Sunnuntai

50. Minkä tähden lisätään: ”istuu Jumalan, Isän, kaikkivaltiaan oikealla puolella”?

Koska Kristus nousi taivaaseen sitä tarkoitusta varten, että Hän voisi siellä asettua seurakuntansa Pääksi¹, jonka kautta Isä hallitsee kaikkia asioita.²

¹ Ef. 1:20–23; Kol. 1:18 | ² Matt. 28:18; Joh. 5:22–23

51. Mitä tämä Kristuksen, meidän Päämme, kirkkaus antaa osaksemme?

Ensinnäkin sen, että Hän Pyhän Henkensä kautta vuodattaa meille, Hänen jäsenilleen, taivaallisia lahjoja¹ ja myös sen, että Hän voimallaan puolustaa ja varjelee meitä kaikkia vihollisia vastaan.²

¹ Apt. 2:33; Ef. 4:7–12 | ² Ps. 2:9; 110:1–2; Joh. 10:27–30; Ilm. 19:11–16

52. Millainen lohtu se on sinulle se, että Kristus ”on sieltä tuleva tuomitsemaan eläviä ja kuolleita”?

Sellainen, että kaikissa murheissa ja vainoissa minä kohoteuin kasvoin odotan sitä yhtä ainoaa tulemaan tuomarina alas taivaasta, joka uhrasi itsensä minun tähteni Jumalan tuomioistuimella poistaen minulta kaiken kirouksen.¹ Hän heittää kaikki Hänen ja minun viholliseni iankaikkiseen tuomioon, mutta ottaa minut kaikkien valittujensa kanssa Hänen luoksensa, taivaalliseen iloon ja kirkkauteen.²

¹ Luuk. 21:28; Room. 8:22–25; Fil. 3:20–21; Tiit. 2:13–14

² Matt. 25:31–46; 1. Tess. 4:16–17; 2. Tess. 1:6–10

PYHÄSTÄ HENGESTÄ

20. Sunnuntai

53. Miten sinä uskot ”Pyhään Henkeen”?

Ensinnäkin niin, että Hän on tosi ja iankaikkinen Jumala Isän ja Pojan kanssa.¹ Toiseksi, että Hänet on annettu myös minulle² ja todellisen uskon kautta Hän tekee minut osalliseksi Kristuksesta ja kaikista Kristuksen ansioista³, lohduttaa minua⁴ ja pysyy kanssani iankaikkisesti.⁵

¹ 1. Moos. 1:1–2; Jes. 48:16; Apt. 5:3–4; 1. Kor. 3:16; 1. Kor. 6:19; Gal. 4:6;

Ef. 1:13 | ² Matt. 28:19; 2. Kor. 1:21–22; Gal. 3:14; 1. Piet. 1:2 | ³ Joh. 15:26;

Apt. 9:31; 1. Piet. 1:2; 1. Kor. 6:17 | ⁴ Apt. 9:31 | ⁵ Joh. 14:16–17; 1 Piet. 4:14

21. Sunnuntai

54. Miten sinä uskot ”pyhän yhteisen seurakunnan”?

Niin, että Jumalan Poika aikojen alusta maailman loppuun asti¹ kokoaa, puolustaa ja säilyttää itselleen Henkensä ja Sannansa kautta koko ihmissuvusta² todellisen uskon ykseydessä olevan, ikuiseen elämään valitun seurakunnan³, ja että minä olen ja pysyn ikuisesti sen elävänä jäsenenä.⁴

¹ Joh. 10:10; Ef. 1:10–13 | ² 1. Moos. 26:4; Jes 59:21; Matt. 16:18; Room. 8:29–30; 10:14–17; Ef. 4:3–6; 5:26 | ³ Ps. 71:18; Apt. 2:46; 1. Kor. 1:8–9; 11:26; Joh. 28–30 | ⁴ 1. Joh. 2:19; 3:21

55. Miten sinä ymmärrät ”pyhän yhteyden”?

Ensinnäkin niin, että kaikki uskovat ovat Kristuksen jäseninä yhteisesti osallisia Hänen kanssaan kaikista Hänen rikkauksistaan ja lahjoistaan.¹ Toiseksi niin, että jokaisen on tiedettävä velvollisuudekseen käyttää lahjojaan alttiisti ja iloiten muiden jäsenten hyväksi ja pelastukseksi.²

¹ Room. 8:32; 1. Kor. 6:17; 12:4–7, 12–13; 1. Joh. 1:3
² Room. 12:4–8; 1. Kor. 12:12–13; 13:1–7; Fil. 2:4–8

56. Miten sinä uskot ”syntien anteeksiantamisen”?

Niin, että Kristuksen hyvityksen tähden Jumala ei enää muista syntejäni¹ eikä turmeltunutta luontoani, jota vastaan joudun kamppailemaan koko elämäni ajan², vaan armollisesti pukee minut Kristuksen vanhurskauteen, jotta minua ei koskaan tuomittaisi Jumalan tuomioistuimen edessä.³

¹ Ps. 103:3–4, 10, 12; Miik. 7:18–19; 2. Kor. 5:18–21; 1. Joh. 1:7; 2:2
² Room. 7:21–25 | ³ Joh. 3:17–18; 5:24; Room. 8:1–2

22. Sunnuntai

57. Minkä lohdun saat, kun uskot ”ruumiin ylösnousemisen”?

Sen, että sieluani ei ainoastaan oteta välittömästi tämän elämän jälkeen ylös seurakunnan Pään, Kristuksen, luo¹, vaan myös tämä ruumiini, Kristuksen voimalla herätettynä, yhdistetään jälleen sieluni kanssa ja tehdään Kristuksen kirkkaan ruumiin kaltaiseksi.²

¹ Luuk. 16:22; 23:43; Fil. 1:21–23

² Job 19:25–27; 1. Kor. 15:20, 42–46, 54; Fil. 3:21; 1. Joh. 3:2

58. Minkä lohdun saat opinkohdasta ”iankaikkisen elämän”?

Sen, että niin kuin jo nyt tunnen sydämessäni iankaikkisen ilon alun¹, saan tämän elämän jälkeen periä täydellisen autuuden, *”mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut, mikä ei ole ihmisen sydämeen noussut”*, ja ylistää Jumalaa siinä iankaikkisesti.²

¹ Joh. 17:3; Room. 14:17; 2. Kor. 5:2–3 | ² Joh. 17:3; 1. Kor. 2:9

23. Sunnuntai

59. Miten se sinua nyt auttaa, kun uskot kaiken tämän?

Siten, että olen Kristuksessa Jumalan edessä vanhurskas ja iankaikkisen elämän perillinen.

Hab. 2:4; Joh. 3:36; Room. 1:17; 5:1–2

60. Miten sinä olet Jumalan edessä vanhurskas?

Vain todellisen uskon kautta Jeesuskeen Kristukseen.¹ Vaikka omatuntoni syyttääkin minua siitä², että olen rikkonut raskaasti kaikkia Jumalan käskyjä, pitämättä niistä yhtäkään, ja vaikka olen edelleenkin taipuvainen kaikkeen pahaan³, Jumala kuitenkin yksin armosta⁵ ilman mitään omia ansioitani⁴ antaa ja lukee minulle Kristuksen täydellisen sovituksen, vanhurskauten ja pyhyiden⁶ niin, että olen aivan kuin minussa ei koskaan

olisi ollutkaan mitään syntiä, enkä olisi koskaan tehnytkaan syntiä. Olen ikään kuin olisin täysin suorittanut kaiken sen kuuliaisuuden, jonka vain Kristus on saavuttanut puolestani.⁷ Minun tulee ainoastaan tarttua tähän Kristuksen ansioon sydämeistäni uskoen.⁸

² Room. 3:21–28; Gal. 2:16; Ef. 2:8–9; Fil. 3:8–11 | ² Room. 3:9–10

³ Room. 7:23. | ⁴ 5. Moos. 9:6; Hes. 36:22; Tiit. 3:4–5 | ⁵ Room. 3:24; Ef. 2:8

⁶ Room. 4:3–5; 2. Kor. 5:17–19; 1. Joh. 2:1–2 | ⁷ Room. 4:24–25;

2. Kor. 5:21 | ⁸ Joh. 3:18; Apt. 16:30–31; Room. 3:22

61. Miksi sanot olevasi vanhurskas vain uskon kautta?

En sen vuoksi, että olisin Jumalalle otollinen kelvollisen uskon tähden, vaan ainoastaan koska Kristuksen sovitus, vanhurskaus ja pyhyys on minun vanhurskauteni Jumalan edessä.¹ Tätä en voi ottaa vastaan ja omistaa itselleni millään muulla tavalla kuin yksin uskon kautta.²

¹ 1. Kor. 1:30–31; 2:2 | ² Room. 10:10; 1. Joh. 5:10–12

24. Sunnuntai

62. Mutta miksi hyvät tekomme eivät voi olla kokonaan tai osittain vanhurskaudemme Jumalan edessä?

Koska vanhurskauden, joka voidaan hyväksyä Jumalan tuomioistuimen edessä, täytyy olla ehdottoman täydellinen ja kaikin puolin Jumalan lain mukainen.¹ Mutta parhaatkin tekomme tässä elämässä ovat kaikki epätäydellisiä ja synnin saastuttamia.²

¹ 5. Moos. 27:26; Gal. 3:10 | ² Jes. 64:6

63. Mitä?! Eivätkö hyvät tekomme ole ansioita, jotka Jumala kuitenkin palkitsee tässä ja tulevassa elämässä?

Tämä palkkio ei ole ansiosta¹ vaan armosta.²

¹ Matt. 5:12; Hepr. 11:6 | ² Luuk. 17:10; 2. Tim. 4:7–8

64. Mutta eikö tämä oppi tee ihmisistä huolettomia ja jumalattomia?

Ei, sillä on mahdotonta, että todellisen uskon kautta Kristukseen oksastetut eivät tuottaisi kiitollisuuden hedelmiä.

Matt. 7:18; Luuk. 6:43–45; Joh. 15:5

SAKRAMENTEISTA

25. Sunnuntai

65. Koska meidät on siis tehty osallisiksi Kristuksesta ja kaikista Hänen ansioistaan yksin uskon kautta, mistä tämä usko on peräisin?

Pyhästä Hengestä¹, joka vaikuttaa uskon sydämissämme evankeliumin julistuksen kautta² ja vahvistaa sen sakramenttien käytön kautta.³

¹ Joh. 3:5; 1. Kor. 2:10–14; Ef. 2:8; Fil. 1:29

² Room. 10:17; 1. Piet. 1:23–25 | ³ Matt. 28:19–20; 1. Kor. 10:16

66. Mitä sakramentit ovat?

Sakramentit ovat näkyviä pyhiä merkkejä ja sinettejä, jotka Jumala on asettanut sitä varten, että Hän niiden kautta julistaisi ja sinetöisi meille yhä täydemmin evankeliumin lupauksen¹, nimittäin sen, että Hän antaa meille ilmaiseksi syntimme anteeksi ja iankaikkisen elämän Kristuksen ristillä suorittaman ainoan uhrin tähden.²

¹ 1. Moos. 17:11; 5. Moos. 30:6; Room. 4:11

² Matt. 26:27–28; Apt. 2:38; Hepr. 10:10

67. Ovatko siis Sana ja sakramentit molemmat säädetty ja määrätty tätä tarkoitusta varten suuntaamaan uskomme Jeesuksen Kristuksen ristinuhrin pelastuksemme ainoana perustana?

Ovat todella, sillä Pyhä Henki opettaa meille evankeliumissa ja vakuuttaa meille sakramenttien kautta, että koko pelastuksemme on Kristuksen yhden ainoan uhrin varassa, jonka Hän uhrasi puolestamme ristillä.

Room. 6:3; 1. Kor. 11:26; Gal. 3:27

68. Kuinka monta sakramenttia Kristus on asettanut uudessa liitossa?

Kaksi, nimittäin pyhän kasteen ja pyhän ehtoollisen.

Matt. 28:19–20; 1. Kor. 11:23–26

PYHÄSTÄ KASTEESTA

26. Sunnuntai

69. Kuinka sinua varoitetaan ja vakuutetaan pyhässä kasteessa siitä, että Kristuksen yksi ainoa uhri ristillä koituu sinulle todella pelastukseksi?

Näin: Kristus määräsi tämän ulkoisen pesun vedellä¹ liittäen siihen lupauksen, että yhtä varmasti minut pestään Hänen verellään ja Hengellään kaikesta sieluni saastasta, eli kaikista synneistäni, kuin minut pestään ulkoisesti vedellä, jolla ruumiin saastaisuus yleisesti pestään pois.²

¹ Matt. 28:19 | ² Matt. 3:11; Mark. 16:16; Joh. 1:33;
Apt. 2:38; Room. 6:3–4; 1. Piet. 3:21

70. Mitä on tulla pestyksi Kristuksen verellä ja Hengellä?

Se on sitä, että saamme Jumalalta ilmaiseksi syntien anteeksiantamuksen Kristuksen veren tähden, jonka Hän vuodatti puolestamme omalla ristinuhrillaan.¹ Se on myös sitä, että Pyhä

Henki uudistaa ja pyhittää meidät Kristuksen jäseniksi, jotta voisimme yhä enemmän kuolla synnille eläen pyhää ja nuhteetonta elämää.²

¹ Hes. 36:25; Sak. 13:1; Ef. 1:7; Hepr. 12:24; 1. Piet. 1:2; Ilm. 1:5; 7:14

² Joh. 3:5–8; Room. 6:4; 1. Kor. 6:11; Kol. 2:11–12

71. Missä Kristus on luvannut meille, että Hän pesee meidät yhtä varmasti verellään ja Hengellään, kuin meidät on pesty vesikasteessa?

Kasteen asettamisessa, joka on lausuttu näin: *”Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni, kastamalla heidät Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen”*¹ ja *”Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu; mutta joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen.”*² Tämä lupaus toistuu myös siellä, missä Kirjoitukset kutsuvat kastetta uudestisyntymisen pesuksi ja syntien pois pesemiseksi.³

¹ Mark. 16:16 | ² Matt. 28:19–20 | ³ Tiit. 3:5; Apt. 22:16

27. Sunnuntai

72. Onko siis tämä ulkoinen vesikaste itse synnin pois peseminen?

Ei ole, sillä ainoastaan Jeesuksen Kristuksen veri ja Pyhä Henki puhdistavat meidät kaikesta synnistä.

Matt. 3:11; 1. Piet. 3:21; 1. Joh. 1:7

73. Miksi sitten Pyhä Henki kutsuu kastetta uudestisyntymisen pesuksi ja syntien pois pesemiseksi?

Jumala ei puhu näin ilman suurta syytä. Hän ei vain opeta meille sitä, että niin kuin ruumiin lika pestään vedellä¹, niin myös syntimme poistetaan Jeesuksen Kristuksen verellä ja Hengellä. Jumala erityisesti puhuu näin siksi, että Hän tällä jumalallisella vakuudella ja merkillä vahvistaisi meille, että olemme yhtä todellisesti ja hengellisesti synneistämme puhdistettuja kuin olemme ulkoisesti vedellä pestyjä.²

¹ 1. Kor. 6:11; Ilm. 1:5; 7:14

² Mark. 16:16; Apt. 2:38; Room. 6:3–4; Gal. 3:27

74. Onko vauvat myös kastettava?

Kyllä, sillä hekin kuuluvat liittoon ja Jumalan seurakuntaan niin kuin aikuiset ja Kristuksen veren kautta synneistä lunastus ja Pyhä Henki, joka vaikuttaa uskon, ei ole yhtään vähempää luvattu pienille lapsille kuin aikuisille.¹ Siksi heidätkin on kasteen kautta liiton merkkinä otettava kristilliseen seurakuntaan ja erotettava ei-uskovien lapsista.² Vanhassa liitossa (tai testamentissa) tämä tehtiin ympärileikkauksen kautta³, jonka sijaan säädettiin kaste uudessa liitossa.⁴

¹ 1. Moos. 17:7; Matt. 19:14; Ps. 22:11; Jes. 44:1–3; Apt. 2:38–39; 16:31

² Apt. 10:47; 1. Kor. 7:14 | ³ 1. Moos. 17:9–14 | ⁴ Kol. 2:11–13

HERRAMME JEESUKSEN KRISTUKSEN PYHÄSTÄ EHTOOLLISESTA

28. Sunnuntai

75. Miten sinua muistutetaan ja vakuutetaan Herran ehtoollisessa siitä, että olet osallinen Kristuksen kertakaikkisesta ristinuhrista ja kaikista Hänen ansioistaan?

Näin: Kristus on käskennyt minua ja kaikkia uskovia syömään tätä murettua leipää ja juomaan tästä maljasta Hänen muistokseen Hänen lisätessään siihen nämä lupaukset: yhtä todellisesti, kuin näen silmilläni Herramme leivän ja maljan minulle murettuna ja annettuna on Hänen ruumiinsa murettu ristillä minun puolestani ja Hänen verensä vuodatettu minun tähteni. Hän ruokkii ja ravitsee minun sieluni iankaikkiseen elämään ristiinnaulitulla ruumillaan ja vuodatetulla verellään yhtä varmasti, kuin otan pastorin kädestä vastaan ja maistan suullani

Herran leivän ja maljan Kristuksen ruumiin ja veren varmoina merkkeinä.

Matt. 26:26–28; Mark. 14:22–24; Luuk. 22:19–20; 1. Kor. 11:23–25

76. Mitä sitten on syödä Kristuksen ristiinnaulittu ruumis ja juoda Hänen vuodatettu veri?

Se ei ole ainoastaan kaikkien Kristuksen kärsimysten ja kuoleman omaksumista sydäimestä uskoen synninpäästön¹ ja iankaikkisen elämän saamiseksi.² Se on myös sitä, että Pyhä Henki, asuen Kristuksessa ja meissä³, liittää meidät yhä enemmän Hänen pyhään ruumiiseensa, niin että olemme liha Hänen lihastaan ja luu Hänen luustaan, vaikka Kristus on taivaassa ja me maan päällä ja että me elämme ja meitä hallitaan ikuisesti yhden Hengen kautta, niin kuin ruumiimme jäseniäkin hallitsee yksi sielu.⁴

¹ Joh. 6:35, 40, 50–54 | ² Joh. 6:55–56; 1. Kor. 12:13 | ³ Apt. 1:9–11; 3:21;

1. Kor. 11:26; Kol. 3:1; 1. Kor. 6:15, 17; Ef. 5:29–30; 1. Joh. 4:13

⁴ Joh. 6:56–58; 15:1–6; Ef. 4:15–16; 1. Joh. 3:24

77. Missä Kristus on luvannut, että Hän ruokkii ja ravitsee uskovia yhtä varmasti ruumiillaan ja verellään, kun he syövät tätä murettua leipää ja juovat tästä maljasta?

Ehtoollisen asettamisessa, joka on ilmaistu näin: *”Herra Jeesus sinä yönä, jona Hänet kavallettiin, otti leivän, kiitti, mursi ja sanoi: ’Tämä on minun ruumiini, joka teidän edestänne annetaan; tehkää tämä minun muistokseni.’ Samoin Hän otti myös maljan aterian jälkeen ja sanoi: ’Tämä malja on uusi liitto minun veressäni; niin usein kuin te siitä juotte, tehkää se minun muistokseni. Sillä niin usein kuin te syötte tätä leipää ja juotte tämän maljan, te julistatte Herran kuolemaa, siihen asti kuin Hän tulee.’”*¹ Tämän lupauksen toistaa pyhä apostoli Paavali, kun hän sanoo: *”Siunauksen malja, jonka me siunaamme, eikö se ole osallisuus Kristuksen vereen? Se leipä, jonka murramme, eikö se ole osallisuus Kristuksen ruumiiseen? Koska leipä on yksi, niin me*

monet olemme yksi ruumis; sillä me olemme kaikki tuosta yhdestä leivästä osalliset.”²

¹ 1. Kor. 11:23–26 | ² 1. Kor. 10:16–17

29. Sunnuntai

78. Muuttuvatko siis leipä ja viini Kristuksen todelliseksi ruumiiksi ja vereksi?

Eivät muutu. Niin kuin ei kastevesikään muutu Kristuksen vereksi eikä itsessään ole synnin pois peseminen, vaan on yksinomaan Jumalan säätämä merkki ja vakuus¹ siitä, niin ei leipäkään muutu ehtoollisessa todelliseksi Kristuksen ruumiiksi², vaikka sitä kutsutaankin sakramenttien luonteen ja ominaisuuksien mukaan Kristuksen Jeesuksen ruumiiksi.³

¹ Ef. 5:26; Tiit. 3:5 | ² Matt. 26:26–29 | ³ 1. Kor. 10:16–17; 11:26–28; 1. Moos. 17:10–11; 2. Moos. 12:11, 13; 1. Kor. 10:3–4; 1. Piet. 3:21

79. Miksi sitten Kristus kutsuu leipää omaksi ruumiikseen ja maljaa omaksi verekseen tai uudeksi liitoksi Hänen veressään ja Paavali kutsuu niitä osallisuudeksi Kristuksen ruumiiseen ja vereen?

Kristus ei puhu näin ilman suurta syytä. Hän ei ainoastaan opeta meille, että samoin kuin leipä ja viini tukevat tätä ajallista elämää, samoin Hänen ristiinnaulittu ruumiinsa ja vuodatettu verensä ovat todellinen ruoka ja juoma, joilla sielumme ruokitetaan iankaikkiseen elämään.¹ Erityisesti näiden näkyvien merkien ja sinettien kautta Hän vakuuttaa meidät siitä, että me olemme Pyhän Hengen vaikutuksesta yhtä lailla Hänen todellisen ruumiinsa ja verensä todellisia osallisia, kun otamme ruumiimme suulla vastaan nämä pyhät merkit Hänen muistokseen.² Kaikki Hänen kärsimyksensä ja kuuliaisuutensa ovat niin varmasti meidän omamme, kuin olisimme itse kärsineet ja tehneet Jumalalle hyvityksen synneistämme.³

¹ Joh. 6:51, 55 | ² 1. Kor. 10:16–17; 11:26 | ³ Room. 6:5–11

30. Sunnuntai

80. Mitä eroa on Herran ehtoollisella ja Paavin messulla?

Herran ehtoollinen todistaa meille, että meillä on täysi anteeksiantamus kaikista synneistämme Jeesuksen Kristuksen yhden ainoan uhrin kautta, jonka Hän itse on kerran aikaansaanut ristillä.¹ Herran ehtoollinen myös todistaa, että olemme Pyhän Hengen kautta istutetut Kristukseen², joka ei ihmisluonnossaan ole nyt maan päällä vaan taivaassa, Jumalan, Hänen Isänsä oikealla puolella³ ja siellä Häntä on palvottava.⁴ Mutta Messu opettaa, että elävät ja kuolleet eivät saa syntien anteeksiantamusta Kristuksen kärsimysten kautta, ellei pappi myös päivittäin uhraa Kristusta heidän puolestaan. Vieläpä, että Kristus on ruumiillisesti leivän ja viinin muodossa, ja siksi Häntä tulee palvoa niissä. Paavin messu ei siis pohjimmiltaan ole muuta kuin Jeesuksen Kristuksen yhden uhrin ja kärsimysten kieltämistä ja kirottua epäjumalanpalvelusta.

¹ Matt. 26:28; Joh. 19:30; Hepr. 7:27; 9:12, 25, 26; 10:10–18 | ² 1. Kor. 6:17; 10:16–17 | ³ Joh. 20:17; Apt. 7:55–56; Hepr. 1:3; 8:1 | ⁴ Joh. 4:21–24; Fil. 3:20; Kol. 3:1; 1. Tess. 1:10

81. Keille ehtoollinen on asetettu?

Niille, jotka todella ovat murheellisia synneistään ja luottavat kuitenkin siihen, että ne on annettu heille anteeksi Kristuksen tähden ja että Hänen kärsimyksensä ja kuolemansa peittää heidän jäljellä olevat heikkoutensa; Ja niille, jotka myös vilpittömästi haluavat, että heidän uskonsa vahvistuisi yhä enemmän ja että heidän elämänsä olisi yhä pyhempää. Mutta tekopyhät ja sellaiset, jotka eivät vilpittömin sydämin käänny Jumalan puoleen, syövät ja juovat itselleen tuomion.

1. Kor. 10:19–22; 11:26–32

82. Täytyykö nekin päästää tälle ehtoolliselle, jotka tunnustuksellaan ja elämällään julistavat itsensä epäuskoisiksi ja jumalattomiksi?

Ei. Silloinhan Jumalan liitto tulisi häväistyksi ja Hänen vihansa syttyisi koko seurakuntaa vastaan.¹ Siksi kristillisen seurakunnan velvollisuus on Kristuksen ja Hänen apostoliensa määräyksen mukaisesti sulkea sellaiset ihmiset pois taivasten valtakunnan avaimilla, kunnes he osoittavat elämässään muutosta.

Ps. 50:16; Jes. 1:11–17; 1. Kor. 11:17–34

31. Sunnuntai

83. Mitkä ovat taivasten valtakunnan avaimet?

Pyhän evankeliumin saarnaaminen ja kristillinen kuri. Näillä kahdella avaimella taivasten valtakunta avataan uskoville ja suljetaan ei-uskovilta.

Matt. 16:19; Joh. 20:21–23

84. Miten taivaan valtakunta avataan ja suljetaan pyhän evankeliumin julistuksen kautta?

Näin: kun Kristuksen käskyn mukaan se julistetaan ja todistetaan julkisesti aivan jokaiselle uskovalle, että aina kun he ottavat vastaan evankeliumin lupauksen todellisen uskon kautta, kaikki heidän syntinsä Jumala todella antaa heille anteeksi Kristuksen ansioiden tähden. Ja päinvastoin, kun kaikille epäuskoisille ja sellaisille, jotka eivät tee vilpittömästi parannusta, julistetaan ja todistetaan, että he ovat alttiina Jumalan vihalle ja iankaikkiselle tuomiolle niin kauan kuin he ovat kääntymättömiä. Evankeliumin todistuksen mukaan Jumala tulee tuomitsemaan heidät sekä tässä, että tulevassa elämässä.

Matt. 16:19; Joh. 3:31–36; 20:21–23

85. Miten taivaan valtakunta suljetaan ja avataan kristillisellä kurilla?

Näin: Kristuksen käskyn mukaan niistä, jotka kristityn nimeä kantaen pitävät yllä kristinuskon vastaisia oppeja tai käytäntöjä eivätkä monien veljellisten kehotusten jälkeenkään suostu luopumaan harhaopeistaan ja syntisestä elämäntavastaan, tulee ilmoittaa seurakunnalle tai niille, jotka seurakunta on siihen määrännyt. Jos he halveksivat seurakunnan kehoitusta, on seurakunnan suljettava heidät sakramenttien ulkopuolelle, jolloin heidät suljetaan pois kristillisestä seurakunnasta ja itse Jumalan toimesta Kristuksen valtakunnasta.¹ Heidät otetaan jälleen Kristuksen ja hänen seurakuntansa jäseniksi, kun he lupaavat ja osoittavat todellista parannusta.²

¹ Matt. 18:15–20; 1. Kor. 5:3–5; 11–13; 2. Tess. 3:14–15

² Luuk. 15:20–24; 2. Kor. 2:6–11

KOLMAS OSA

Kiitollisuudesta

32. Sunnuntai

86. Jos meidät on pelastettu kurjuudestamme Kristuksen kautta, yksin armosta ilman mitään omia ansioitamme, miksi meidän täytyy vielä tehdä hyviä tekoja?

Koska Kristus, lunastettuaan ja vapautettuaan meidät verelään, myös uudistaa meidät Pyhän Henkensä kautta oman kuvansa kaltaisuuteen, jotta voisimme koko vaelluksellamme todistaa kiitollisuuttamme Jumalalle Hänen siunauksestaan¹ ja jotta Hän olisi meidän kauttamme ylistetty. Myös sen tähden, että jokainen saisi elämässään varmuuden omasta uskostaan sen hedelmien kautta² ja että meidän puhtaalla puheellamme saataisiin toisetkin Kristuksen luo.³

¹ Room. 6:13; 12:1–2; 1. Piet. 2:5–10; Matt. 5:16; 1. Kor. 6:19–20

² Matt. 7:17–18; Gal. 5:22–24; 2. Piet. 1:10–11

³ Matt. 5:14–16; Room. 14:17–19; 1. Piet. 2:12; 3:1–2

87. Eivätkö siis ne voi pelastua, jotka jatkavat pahaa ja kiitämätöntä elämäänsä eivätkä käännä Jumalan puoleen?

Eivät missään nimessä, sillä Pyhät Kirjoitukset julistavat, ettei kukaan siveetön, epäjumalanpalvelija, avionrikkoja, varas, ahne, juoppo, herjaaja, ryöstäjä tai muu sellainen saa periä Jumalan valtakuntaa.

1. Kor. 6:9–10; Gal. 5:19–21; Ef. 5:5–6; 1. Joh. 3:14

33. Sunnuntai

88. Kuinka monesta osasta ihmisen todellinen kääntymys koostuu?

Kahdesta osasta: vanhan ihmisen kuolettamisesta ja uuden eläväksi tekemisestä.

Room. 6:1–11; 1. Kor. 5:7; 2. Kor. 5:17; Ef. 4:22–24; Kol. 3:5–10

89. Mitä on vanhan ihmisen kuolettaminen?

Se on sydämen suru synnistä, joka saa meidät vihaamaan sitä ja aina kääntymään yhä enemmän pois siitä.

Ps. 51:3–4, 17; Joël 2:12–13; Room. 8:12–13; 2. Kor. 7:10

90. Mitä on uuden ihmisen eläväksi tekeminen?

Se on sydämen vilpittön ilo Jumalassa Kristuksen kautta¹, joka saa meidät elämään iloiten Jumalan mielen mukaan kaikissa hyvissä teoissa.²

Ps. 51:8–12; Jes. 57:15; Room. 5:1; 14:17 | ² Room. 6:10–11; Gal. 2:20

91. Mitä ovat hyvät teot?

Ainoastaan niitä, jotka lähtevät todellisesta uskosta¹ ja tehdään Jumalan lain² mukaan ja Hänen kunniaakseen.³ Niitä eivät ole teot, jotka perustuvat omiin mielipiteisiimme tai ihmisten lakeihin.⁴

¹ Joh. 15:5; Room. 14:23; Hepr. 11:6 | ² 3. Moos. 18:4; 1. Sam. 15:22;

Ef. 2:10 | ³ 1. Kor. 10:31 | ³ 5. Moos. 12:32; Jes. 29:13;

Hes. 20:18–19; Matt. 15:7–9

34. Sunnuntai

92. Mikä on Jumalan laki?

Jumala puhui kaikki nämä sanat:

- I. *“Minä olen HERRA, sinun Jumalasi, joka vein sinut pois Egyptin maasta, orjuuden pesästä. Älä pidä muita jumalia minun rinnallani.*
- II. *Älä tee itsellesi jumalankuvaa äläkä mitään kuvaa, älä niistä, jotka ovat ylhäällä taivaassa, älä niistä, jotka ovat albaalla maan päällä, äläkä niistä, jotka ovat vesissä maan alla. Älä kumarra niitä äläkä palvele niitä. Sillä minä, HERRA, sinun Jumalasi, olen kiivas Jumala, joka kosten isien pihat teot lapsille kolmanteen ja neljänteen polveen, niille, jotka minua vihaavat; mutta teen laupenden tuhan-sille, jotka minua rakastavat ja pitävät minun käskyni.*
- III. *Älä turhaan lausu HERRAN, sinun Jumalasi, nimeä, sillä HERRA ei jätä rankaisematta sitä, joka hänen nimensä turhaan lausuu.*
- IV. *Muista pyhittää lepopäivä. Kuusi päivää tee työtä ja toimita kaikki askareesi; mutta seitsemäs päivä on HERRAN, sinun Jumalasi, sapatti; silloin älä mitään askaretta toimita, älä sinä älköönkä sinun poikasi tai tyttäresi, sinun palvelijasi tai palvelijattaresi tai juhtasi älköönkä muukalaisesi, joka sinun porteissasi on. Sillä kuutena päivänä HERRA teki tai-vaan ja maan ja meren ja kaikki, mitä niissä on, mutta seitsemäntenä päivänä hän lepäsi; sen tähden HERRA sin-nasi lepopäivän ja pyhitti sen.*
- V. *Kunnioita isääsi ja äitiäsi, että kauan eläisit siinä maassa, jonka HERRA, sinun Jumalasi, sinulle antaa.*
- VI. *Älä tapa.*
- VII. *Älä tee buorin.*
- VIII. *Älä varasta.*
- IX. *Älä sano väärää todistusta lähimmäisestäsi.*

X. *Älä himoitse lähimmäisesi huonetta. Älä himoitse lähimmäisesi vaimoa äläkä hänen palvelijaansa, palvelijatartaan, härkäänsä, aasiansa äläkä mitään, mikä on lähimmäisesi omaa.”*

2. Moos. 20:1–17; 5. Moos. 5:6–21

93. Miten nämä käskyt on jaettu?

Kahteen laintauluun: ensimmäisen taulun neljä käskyä opettavat mitä velvollisuuksia meillä on Jumalaa kohtaan ja toisen taulun kuusi käskyä opettavat, mitä velvollisuuksia meillä on lähimmäistämme kohtaan.

Matt. 22:37–40

94. Mitä Jumala määrää ensimmäisessä käskyssä?

Sen, että oman sieluni kadotuksen uhalla kartan ja pakenen kaikkea epäjumalanpalvelusta¹, noituutta, ennustamista, taikauskoa², pyhimyksiin tai mihinkään toiseen luotuun vetoamista³ ja että tunnustan oikealla tavalla ainoan todellisen Jumalan⁴, luotan yksin Häneen⁵ nöyrästi ja kärsivällisesti⁷ alistuen Hänelle⁶ ja odotan kaikkea hyvää vain Häneltä⁸, rakastaen⁹, peläten¹⁰ ja ylistäen Häntä¹¹ koko sydäimestäni, niin että mieluummin sanoudun irti kaikista luoduista, kuin teen pienintäkään asiaa Hänen tahtoaan vastaan.¹²

¹ 1. Kor. 6:9–10; 10:5–14; 1. Joh. 5:21 | ² 3. Moos. 19:31; 5. Moos. 18:9–12

³ Matt. 4:10; Ilm. 19:10; 22:8–9 | ⁴ Joh. 17:3 | ⁵ Jer. 17:5–7 | ⁶ 1. Piet. 5:5–6

⁷ Room. 5:3–4; 1. Kor. 10:10; Fil. 2:14; Kol. 1:11; Hepr. 10:36

⁸ Ps. 104:27–28; Jes. 45:7; Jaak. 1:17 | ⁹ 5. Moos. 6:5; (Matt. 22:37)

¹⁰ 5. Moos. 6:2; Ps. 111:10; Sananl. 1:7; 9:10; Matt. 10:28;

1. Piet. 1:17 | ¹¹ 5. Moos. 6:13; (Matt. 4:10);

5. Moos. 10:20 | ¹² Matt. 5:29–30; 10:37–39; Apt. 5:29

95. Mitä on epäjumalanpalvelus?

Epäjumalanpalvelus on sitä, että sen ainoan todellisen Jumalan sijaan tai rinnalle, joka on ilmoittanut itsensä Sanassaan, kuvittelemme tai otamme jotakin muuta, johon laitamme luotamuksemme.

1. Aik. 16:26; Gal. 4:8–9; Ef. 5:5; Fil. 3:19

35. Sunnuntai

96. Mitä Jumala vaatii toisessa käskyssä?

Ettemme millään tavoin tee Jumalasta kuvia¹, emmekä palvo Häntä millään muulla tavalla kuin Hän on Sanassaan käsenyt.²

¹ 5. Moos. 4:15–19; Jes. 40:18–25; Apt. 17:29; Room. 1:23

² 3. Moos. 10:1–7; 5. Moos. 12:30; 1. Sam. 10:1–7; 5. Moos. 12:30;

1. Sam. 12:30; 15:22–23; Matt. 15:9; Joh. 4:23–24

97. Eikö kuvia sitten pidä tehdä lainkaan?

Jumalaa ei voi, eikä saa kuvien kautta kuvata millään tavalla. Mutta mitä tulee luotuihin, vaikka niitä saakin näin kuvata, Jumala kuitenkin kieltää kuvien tekemisen tai ottamisen luotujen palvontaa tai Jumalan palvelemista varten.

2. Moos. 34:13–17; 4. Moos. 33:52; 2. Kun. 18:45; Jes. 40:25

98. Mutta eikö kuvia voisi suvaita seurakunnissa kansan kirjoina?

Ei, sillä emme saa väittää olevamme viisaampia kuin Jumala, joka haluaa, että Hänen kansaansa opetetaan, ei mykkien kuvien kautta, vaan Hänen Sanansa elävällä julistuksella.

Jer. 10:8; Hab. 2:18–20; Room. 10:14–17;

2. Tim. 10:14–17; 2. Tim. 3:16–17; 2. Piet. 1:19

36. Sunnuntai

99. Mitä kolmannessa käskyssä vaaditaan?

Sitä, ettemme kiroen¹, väärää valaa vannoen² tai holtittomasti vannoen³ häpäise ja käytä väärin Jumalan nimeä ja ettemme ole osallisia näihin hirvittäviin synteihin hyväksyen ne hiljaisesti toisissa.⁴ Ja lyhyesti, ettemme käytä Jumalan pyhää nimeä muuten kuin pelolla ja kunnioituksella⁵, jotta Hän olisi kauttamme oikein tunnustettu ja palvottu, saaden kunnian kaikissa sanoissamme ja teoissamme.⁶

¹ 3. Moos. 24:10–17 | ² 3. Moos. 19:12 | ³ Matt. 5:37; Jaak. 5:12

⁴ 3. Moos. 5:1; Sananl. 29:24 | ⁵ Ps. 99:1–5; Jes. 45:23; Jer. 4:2

⁶ Matt. 10:32–33; Room. 10:9–10; Ps. 50:14–15;

1. Tim. 2:8; Room. 2:24; Kol. 3:17; 1. Tim. 6:1

100. Onko sitten Jumalan nimen häpäiseminen vannomalla ja kiroamalla niin kauhistuttava synti, että Hänen vihansa syttyy niitäkkin kohtaan, jotka eivät parhaansa mukaan auta estämään ja kieltämään sitä?

Totisesti on¹, sillä ei ole mitään suurempaa syntiä tai Jumalaa vihastuttavampaa syntiä, kuin Hänen nimensä häpäiseminen. Siksi Hän käski rangaista tätä syntiä jopa kuoleamalla.²

¹ 3. Moos. 5:1 | ² 3. Moos. 24:16

37. Sunnuntai

101. Saammeko siis vannoa kunnioittavasti Jumalan nimeen?

Kyllä, kun esivalta vaatii sitä, tai kun välttämättömyys vaatii meitä vahvistamaan uskollisuutta ja totuutta Jumalan kunniaksi ja lähimmäisemme hyväksi. Tällainen vala perustuu Jumalan Sanaan¹, ja siksi pyhät käyttivät sitä oikeutetusti sekä Vanhassa, että Uudessa testamentissa.²

¹ 5. Moos. 6:13; 10:20; Jer. 4:1–2; Hepr. 6:16 | ² 1. Moos. 21:24; 31:53;

Joos. 9:15; 1. Sam. 24:22; 1. Kun. 1:29–30; Room. 1:9; 2. Kor. 1:23

102. Voimmeko vanna myös pyhimysten tai muiden luottujen nimeen?

Emme, sillä laillinen vala on Jumalaan vetoamista, joka ainoana sydänten tuntijana on totuuden todistaja ja rankaisee minua, jos vannon väärin.¹ Tällainen kunnia ei kuulu millekään luodulle.²

¹ Room. 9:1; 2. Kor. 1:23 | ² Matt. 5:34–37; 23:16–22; Jaak. 5:12

38. Sunnuntai

103. Mitä Jumala vaatii neljännessä käskyssä?

Ensinnäkin, että evankeliumin virka ja (viran) koulut säilytetään¹, ja että minä, erityisesti lepopäivänä, tulen ahkerasti Jumalan seurakuntaan² kuuntelemaan Hänen Sanaansa³, olemaan osallinen sakramenteista⁴, turvaamaan julkisesti Herraan⁵ ja osallistumaan köyhien auttamiseen⁶, niin kuin kristitylle kuuluu. Toiseksi, että kaikkina elämäni päivinä lakkaan pahoista teoistani ja annan itseni Herran haltuun, jotta Hän toimisi minussa Pyhän Henkensä kautta. Näin aloitan jo tässä elämässä iankaikkisen Sapatin.⁷

¹ Tiit. 1:5; 1. Tim. 3:14–15; 4:13–14; 5:17; 1. Kor. 9:11–14

² 2. Tim. 2:2, 15; Ps. 40:10–11; 68:26; Apt. 2:42, 46 | ³ 1. Kor. 14:19, 29, 31

⁴ 1. Kor. 11:23–24 | ⁵ Kol. 3:16; 1. Tim. 2:1 | ⁶ Ps. 50:14; 1. Kor. 16:2;

2. Kor. 8 ja 9 | ⁷ Jes. 66:23; Hepr. 4:9–11

39. Sunnuntai

104. Mitä Jumala vaatii viidennessä käskyssä?

Sen, että osoitan kaiken kunnioituksen, rakkauden ja uskollisuuden isälleni, äidilleni ja kaikille, jotka ovat minun yläpuolellani alistuen heidän hyvään opetukseensa ja kuritukseensa kuuliaisesti¹, sekä kestäen kärsivällisesti myös heidän

heikkoutensa ja vajavaisuutensa², koska Jumalalle on mieleen hallita meitä heidän kauttaan.³

¹ 2. Moos. 21:17; Sananl. 1:8; 4:1; Room. 13:1–2; Ef. 5:21–22; 6:1–9;
Kol. 3:18–4:1 | ² Sananl. 20:20; 23:22; 1. Piet. 2:18 | ³ Matt. 22:21;
Room. 13:1–8; Ef. 6:1–9; Kol. 3:18–21

40. Sunnuntai

105. Mitä Jumala vaatii kuudennessa käskyssä?

Etten ajatuksin, sanoin, elein, saati teoin, häpäise, vihaa, haavoita tai tapa lähimmäistäni itse, tai toisen välityksellä¹, vaan jätän syrjään kaiken kostonhimon.² Enkä myöskään vahingoita itseäni enkä tahallani aseta itseäni vaaraan.³ Siksi myös esivalta kantaa miekkaa estääkseen tappamisen.⁴

¹ 1. Moos. 9:6; 3. Moos. 19:17–18; Matt. 5:21–22; 26:52 | ² Sananl. 25:21–22;
Matt. 18:35; Room. 12:19; Ef. 4:26 | ³ Matt. 4:7; 26:52; Room. 13:11–14

⁴ 1. Moos. 9:6; 2. Moos. 21:14; Room. 13:4

106. Puhuuko tämä käsky vain tappamisesta?

Kieltäessään tappamisen Jumala opettaa meille, että Hän inhoaa sen syitä, kuten kateutta, vihamielisyyttä, vihaa ja kostonhimoa¹, ja että Hän pitää kaikkia näitä tappamisena.²

¹ Sananl. 14:30; Room. 1:29; 12:19; Gal. 5:19–21;
Jaak. 1:20; 1. Joh. 2:9–11 | ² 1. Joh. 3:15

107. Mutta riittääkö, ettemme tapa ketään yllä mainitulla tavalla?

Ei, sillä kun Jumala kieltää kateuden, vihamielisyyden ja vihan, Hän käskee meitä rakastamaan lähimmäistämme niin kuin itseämme¹, osoittamaan kärsivällisyyttä, rauhaa, lempeyttä, laupeutta ja kaikkea ystävällisyyttä häntä kohtaan² ja estämään hänen vahingoittamisensa niin pitkälle kuin se on meistä kiinni. Jumala käskee meitä tekemään hyvää jopa vihamiehillemme.³

¹ Matt. 7:12; 22:39; Room. 12:10

² Matt. 5:5; Luuk. 6:36; Room. 12:10, 18; Gal. 6:1–2; Ef. 4:2;

41. Sunnuntai

108. Mitä seitsemäs käsky opettaa meille?

Sitä, että kaikki siveettömyys on Jumalan kiroamaa¹ ja siksi meidän on kaikesta sydämestämme inhottava sitä² ja ellettävä puhtaasti ja maltillisesti pyhässä avioliitossa tai naimattomassa elämässä.³

¹ 3. Moos. 18:30; Ef. 5:3–5 | ² Juud. 22–23

³ 1. Kor. 7:1–9; 1. Tess. 4:3–8; Hepr. 13:4

109. Kieltääkö Jumala tässä käskyssä vain aviorikoksen ja sen kaltaiset vakavat synnit?

Koska ruumiimme ja sielumme ovat Pyhän Hengen tempeleitä, Hän käskee meitä säilyttämään ne puhtaina ja pyhinä. Siksi Hän kieltää kaikki siveettömät teot, eleet, sanat, ajatukset, halut¹ ja kaiken, mikä voi houkutella ihmisiä niihin.²

¹ Matt. 5:27–29; 1. Kor. 6:18–20; Ef. 5:3–4 | ² 1. Kor. 15:33; Ef. 5:18

42. Sunnuntai

110. Mitä Jumala kieltää kahdeksannessa käskyssä?

Jumala ei kiellä ainoastaan sellaista varkautta ja ryöstöä¹, josta esivalta voi langettaa rangaistuksen, vaan Hän käsittää varastamisena kaikki ilkeät temput ja keinot, joilla me aiomme anastaa itsellemme lähimmäisemme omaa voimakeinoin tai petoksella, kuten väärällä vaa’alla, painoilla, mitoilla, petollisella kauppatavaralla, väärennetyllä rahalla, koronkiskonnalla, tai jollain muulla Jumalan kieltämällä tavalla.² Samoin Hän kieltää kaikenlaisen ahneuden, sekä Hänen lahjojensa kaikenlaisen väärinkäytön ja tuhlaamisen.³

¹ 2. Moos. 22:1; 1. Kor. 5:9–10; 6:9–10 | ² 5. Moos. 25:13–16; Ps. 15:5;

Sananl. 11:1; 12:22; Hes. 45:9–12; Luuk. 6:35; Miik. 6:9–11; Luuk. 3:14;

Jaak. 5:1–6; Luuk. 12:15; Ef. 5:5 | ³ Sananl. 21:20; 23:20–21; Luuk. 16:10–13

111. Mutta mitä Jumala vaatii tässä käskyssä?

Sitä, että edistän lähimmäiseni parasta joka tilanteessa missä vain kykenen ja voin, kohdellen häntä kuten toivoisin toisien kohtelevan itseäni. Lisäksi Jumala myös vaatii, että teen uskollisesti työtä, jotta voisin auttaa puutteenalaisia.

Jes. 58:5–10; Matt. 7:12; Gal. 6:9–10; Ef. 4:28

43. Sunnuntai

112. Mitä yhdeksännessä käskyssä vaaditaan?

Sitä, etten anna väärää todistusta ketään ihmistä vastaan enkä vääristele kenenkään sanoja, etten ole herjaaja enkä panettelija, etten tuomitse enkä osallistu kenenkään tuomitsemiseen hätiköidysti tai kuulematta, vaan vältän kaikenlaista valhetta ja petosta, jotka ovat Paholaisen tekoja, jotten vetäisi päälleni Jumalan raskasta vihaa.¹ Myös että tuomiossa, oikeudessa ja kaikissa muissa tilanteissa rakastan totuutta sekä puhun ja tunnustan sen rehellisesti. Lisäksi, että puolustan ja edistän, niin paljon kuin kykenen, lähimmäiseni kunniaa ja hyvää mainetta.²

¹ Ps. 15; Sananl. 19:5, 9; 21:28; Matt. 7:1; Luuk. 6:37; Room. 1:28–32;

3. Moos. 19:11–12; Sananl. 12:22; 13:5; Joh. 8:44; Ilm. 21:8

² 1. Kor. 13:6; Ef. 4:25; 1. Piet. 3:8–9; 4:8

44. Sunnuntai

113. Mitä kymmenes käsky vaatii meiltä?

Sitä, ettei pienintäkään taipumusta tai ajatusta, joka on risti-riidassa Jumalan käskyjen kanssa, saa koskaan nousta sydämiimme, vaan että jatkuvasti vihaamme koko sydämeistämme kaikkea syntiä ja iloitemme kaikesta vanhurskaudesta.

Ps. 19:7–14; 139:23–24; Room. 7:7–8

114. Voivatko ne, jotka ovat kääntyneet Jumalan puoleen pitää nämä käskyt täydellisesti?

Eivät voi, sillä pyhimmilläkin ihmisillä tämän elämän aikana on vain pieni alku tästä kuuliaisuudesta¹, mutta kuitenkin sellainen, että he vilpittömän päätöksen myötä alkavat elämään, ei ainoastaan joidenkin käskyjen, vaan kaikkien Jumalan käskyjen mukaan.²

¹ Saarn. 7:20; Room. 7:14–15; 1. Kor. 13:9; 1. Joh. 1:8

² Ps. 1:1–2; Room. 7:22–25; Fil. 3:12–16

115. Miksi Jumala sitten tahtoo kymmentä käskyä niin tiukasti noudatettavan, jos kukaan ihminen tässä elämässä ei voi niitä pitää?

Ensiksi, että koko elämämme ajan oppisimme yhä enemmän tuntemaan syntisen luontomme ja siten entistä hartaammin etsimään anteeksiantoa synnistä ja vanhurskautta Kristuksessa.¹ Toiseksi, että lakkaamatta ahkerasti pyytäisimme Jumalalta Pyhän Hengen armoa, jotta tulisimme yhä enemmän Jumalan kuvan kaltaisiksi, kunnes saavutamme täydellisyyden määränpään tämän elämän jälkeen.²

¹ Ps. 32:5; Room. 3:19–26; 7:7, 24–25; 1. Joh. 1:9

² 1. Kor. 9:24; Fil. 3:12–14; 1. Joh. 3:1–3

RUKOUKSESTA

45. Sunnuntai

116. Miksi rukous on välttämätöntä kristityille?

Koska se on tärkein osa kiitollisuutta, jota Jumala meiltä edellyttää¹ ja koska Jumala antaa armonsa ja Pyhän Henkensä vain niille, jotka vilpittömästi ja alati pyytävät niitä Häneltä ja ovat kiitollisia niistä Hänelle.²

¹ Ps. 50:14–15; 116:12–19; 1. Tess. 5:16–18 | ² Matt. 7:7–8; Luuk. 11:9–13

117. Mitä sellaiseen rukoukseen sisältyy, joka on Jumalalle otollinen ja jonka Hän kuulee?

Ensiksi, että sydämeistämme rukoilemme vain yhtä todellista Jumalaa, joka on ilmoittanut itsensä Sanassaan, ja kaikkea sitä mitä Hän on käkenyt meidän Häneltä pyytää.¹ Toiseksi, että tunnemme oikein ja perusteellisesti meidän tarpeen ja kurjuuden, jotta syvästi nöyryisimme Hänen jumalallisen majesteettinsa edessä.² Kolmanneksi, että olemme täysin vakuuttuneita, että kelvottomuudestamme huolimatta Hän varmasti kuulee rukouksemme Kristuksen, meidän Herramme tähden, niin kuin Hän on meille Sanassaan luvannut.³

¹ Ps. 145:18–20; Joh. 4:22–24; Room. 8:26–27; Jaak. 1:5; 1. Joh. 5:14–15; Ilm. 19:10 | ² 2. Aik. 7:14; 20:12; Ps. 2:11; 34:18; 62:8; Jes. 66:2; Ilm. 4
³ Dan. 9:17–19; Matt. 7:8; Joh. 14:13–14; 16:23; Room. 10:13; Jaak. 1:6

118. Mitä Jumala on käkenyt meidän pyytää Häneltä?

Kaiken sielulle ja ruumiille välttämättömän, jonka Kristus, meidän Herramme, on sisällyttänyt siihen rukoukseen, jonka Hän itse meille opetti.

Matt. 6:33; Jaak. 1:17

119. Mitkä ovat tuon rukouksen sanat?

*”Isä meidän, joka olet taivaissa, pyhitetty olkoon sinun nimesi. Tul-
koon sinun valtakuntasi. Tapabukoon sinun tahtosi myös maan päällä
niin kuin taivaassa. Anna meille tänä päivänä meidän jokapäiväinen
leipämme. Ja anna meille meidän syntimme anteeksi, niin kuin mekin
anteeksi annamme niille, jotka ovat meitä vastaan rikkoneet. Äläkä
saata meitä kiusaukseen, vaan päästä meidät pahasta, sillä sinun on val-
takunta ja voima ja kunnia iankaikkisesti. Aamen.”*

Matt. 6:9–13; Luuk. 11:2–4

46. Sunnuntai

120. Miksi Kristus käski meitä puhuttelevaan Jumalaa näin: ”Isä meidän”?

Herättääkseen heti rukouksemme alussa meissä lapsenomaisen kunnioituksen ja luottamuksen Jumalaan. Nämä ovat rukouksemme perusta, nimittäin sen, että Jumala on tullut Isäksemme Kristuksessa ja että Hän sitäkin vähemmän kieltää meiltä uskossa pyytämämme, kuin vanhempamme kieltävät meiltä maallisia asioita.

Matt. 7:9–11; Luuk. 11:11–13

121. Miksi on lisätty: ”joka olet taivaassa”?

Jottemme muodostaisi mitään maallisia käsityksiä Jumalan taivaallisesta majesteettisuudesta¹ ja jotta voisimme odottaa Hänen kaikkivaltialta voimaltaan kaiken sielulle ja ruumiille tarpeellisen.²

¹ Jer. 23:23–24; Apt. 17:24–25 | ² Matt. 6:25–34; Room. 8:31–32

47. Sunnuntai

122. Mikä on ensimmäinen pyyntö?

”Pyhitetty olkoon sinun nimesi.” Nimittäin, suo meidän ensinnäkin tuntea sinut oikein sekä pyhittää, kirkastaa ja ylistää sinua kaikissa teoissasi, joissa sinun voimasi, viisautesi, hyvyytesi, oikeudenmukaisuutesi, laupeutesi ja totuutesi selvästi ilmenevät.¹ Lisäksi, suo että me voisimme järjestää ja ohjata koko elämämme, ajatuksemme, sanamme ja tekomme niin, ettei sinun nimeäsi koskaan pilkattaisi, vaan pikemminkin kunnioitettaisiin ja ylistettäisiin meidän kauttamme.²

¹ Jer. 9:23–24; 31:33–34; Matt. 16:17; Joh. 17:3; 2. Moos. 34:5–8; Ps. 145; Jer. 32:16–20; Luuk. 1:46–55, 68–75; Room. 11:33–36

² Ps. 115:1; Matt. 5:16

48. Sunnuntai

123. Mikä on toinen pyyntö?

”Tulkoon sinun valtakuntasi.” Nimittäin, hallitse meitä Sanasi ja Henkesi kautta niin, että annamme itsemme yhä enemmän sinulle. Säilytä ja kasvata seurakuntaasi, tuhoa Paholaisen teot ja kaikki väkivalta, joka nousee sinua vastaan, sekä kaikki pahat suunnitelmat, jotka on kaavailtu sinun pyhää Sanaasi vastaan, kunnes valtakuntasi koko täydellisyys saavutetaan, jossa sinä olet kaikki kaikessa.

Ps. 119:5, 105; 143:10; Matt. 6:33; Ps. 51:18; 122:6–9; Matt. 16:18;

Apt. 2:42–47; Room. 16:20; 1. Joh. 3:8; Room. 8:22–23;

1. Kor. 15:28; Ilm. 22:17–20

49. Sunnuntai

124. Mikä on kolmas pyyntö?

”Tapabukoon sinun tahtosi myös maan päällä niin kuin taivaassa.” Nimittäin, suo, että me ja kaikki ihmiset luopuisimme omasta tahdostamme ja nurisematta tottelisimme sinun tahtoasi, joka on ainoastaan hyvä¹, että jokainen hoitaisi ja suorittaisi virkansa ja kutsumuksensa mukaiset tehtävät² yhtä alttiisti ja uskollisesti kuin enkelit taivaassa.³

¹ Matt. 7:21; 16:24–26; Luuk. 22:42; Room. 12:1–2; Tiit. 2:11–12

² 1. Kor. 7:17–24; Ef. 6:5–9 | ³ Ps. 103:20–21

50. Sunnuntai

125. Mikä on neljäs pyyntö?

”Anna meille tänä päivänä meidän jokapäiväinen leipämme.” Nimittäin, ole mieltynyt antamaan meille kaikki ruumiillemme tarpeellinen¹, jotta voisimme sen kautta tunnustaa, että sinä olet kaiken hyvän ainoa lähde² eikä ilman sinun siunaustasi meidän toimmme, työmme tai edes sinun lahjasi voi meitä hyödyttää³

ja että vetäisimme siksi luottamuksemme pois kaikista luo-
duista ja antaisimme sen yksin sinulle.⁴

¹ Ps. 104:27–30; 145:15–16; Matt. 6:25–34 | ² Apt. 14:17; 17:25;

Jaak. 1:17 | ³ 5. Moos. 8:3; Ps. 37:16; 127:1–2; 1. Kor. 15:58

⁴ Ps. 55:22; 62; 146; Jer. 17:5–8; Hepr. 13:5–6

51. Sunnuntai

126. Mikä on viides pyyntö?

”Ja anna meille meidän syntimme anteeksi, niin kuin mekin anteeksi annamme niille, jotka ovat meitä vastaan rikkoneet.” Nimittäin, ole Kristuksen veren tähden mieltynyt meihin kurjiin syntisiin, ettet lukisi syyksi meidän moninaisia rikkomuksiamme, etkä sitä turmelusta, joka on jatkuvasti tarrautuneena meihin.¹ Tun-
nemmehan sinun armosi todistuksen meissä, koska luja päätöksemme on antaa sydämeistämme anteeksi lähimmäis-
lemme.²

¹ Ps. 51:1–7; 143:2; Room. 8:1; 1. Joh. 2:1–2 | ² Matt. 6:14–15; 18:21–35

52. Sunnuntai

127. Mikä on kuudes pyyntö?

”Äläkä saata meitä kiusaukseen, vaan päästä meidät pahasta.” Ni-
mittäin, koska olemme itsessämme niin heikkoja¹, ettemme voi
kestää hetkeäkään ja tämän lisäksi, koska verivihollisemme, Pa-
holainen², maailma³ ja oma lihamme⁴, eivät lakkaa hyökkää-
mästä kimppuamme, niin varjele ja vahvista meitä Pyhän Hen-
kesi voimalla, ettei meitä voitettaisi tässä hengellisessä sodan-
käynnissä⁵, vaan vankasti vastustaisimme lakkaamatta ja lujasti
vihollisiamme, kunnes täysi voitto on vihdoinkin meidän.⁶

¹ Ps. 103:14–16; Joh. 15:1–5; Room. 8:26 | ² 2. Kor. 11:14; Ef. 6:10–13;

1. Piet. 5:8 | ³ Joh. 15:18–21 | ⁴ Room. 7:23; Gal. 5:17 | ⁵ Matt. 10:19–20;

26:41; Mark. 13:33; Room. 5:3–5 | ⁶ 1. Kor. 10:13; 1. Tess. 3:13; 5:23

128. Miten päätät rukouksesi?

”Sillä sinun on valtakunta ja voima ja kunnia iankaikkisesti.” Niimitään, tätä kaikkea me pyydämme sinulta, koska sinä, joka olet meidän kuninkaamme ja kaikkivaltias, olet altis ja kykenevä antamaan meille kaiken hyvän.¹ Ja kaikkea tätä me rukouksemme, ettei meidän, vaan sinun pyhä Nimesi kirkastuisi iankaikkisesti.²

¹ Room. 10:11–13; 2. Piet. 2:9 | ² Ps. 115:1; Jer. 33:8–9; Joh. 14:13

129. Mitä tarkoittaa sana ”aamen”?

”Aamen” osoittaa, että näin se todella ja varmasti on oleva, sillä Jumala kuulee rukoukseni vielä varmemmin, kuin tunnen sydämessäni kaipaavan Häneltä näitä asioita.

Jes. 24; 2. Kor. 1:20; 2. Tim. 2:1